

C A P U T III.

9

& per consequens non sum vituperandus. Altera norma eaqne perfecta & omnibus numeris absoluta est.
Scriptura, quæ rectæ rationis imbecillitati succurrit, &
perfectissimam virtæ degendæ regulam exhibet. Nece., Quid virtus mo-
nim illorum est approbanda sententia, qui virtutem mo-
ralem, ut à Philosopho in Ethicâ traditur, à virtute Chri-
stianâ quam S. Theologia præcipit, essentialiter differre,
existimant. Certum est enim, in gradibus perfectionis &

imperfectionis hanc sicut esse differentiam, non secus ac
inter lucem matutinam & meridianam. Nec obstat quod in Epistolâ ad Hebr. cap. II. dicitur, impossibile esse sine fide Deo placere; hoc enim de placentiâ ad salutem æternam intelligendum est, nec inde concludendum, virtutem moralem in homine ethnico esse Deo inimicam. Extra dubium enim est, esse eam ex reliquiis radiorum diuinæ sapientiæ, rem bonam, laudabilem, ideoq; Deo gratam. Perfectionis igitur & imperfectionis gradus ipsam non perimunt.

12 Forma virtutis moralis consistit in mediocritate.

S C H O L. Est enim virtus concinna quadam temperatio utriusque extremi ad mediocritatem; vel potius per concinnam hanc temperationem virtus constituitur. Hinc Aristot. lib. 2. Ethic. cap. 2. virtutem moralem definiit εξιν τεραπευτικὴν καὶ μεσοτηλὸν οὖσαν. Et Horatius lib. 2. carm. ode 10. vocat auream mediocritatem. Ovidius ait: medio tutissimus ibis. Quæritur, utrum medium hoc sit μεθέξεως, id est, participationis, an verò αἰρήσεως, id est, negationis? posterius affirmatur. Non enim tale medium virtus est, quale inter album & nigrum est vel rubrum vel viride, vel cineraceum &c. Etenim quid potest virtus commune habere cum virtu, à cuius natura tota abhorret? Rectè igitur Horatius lib. 1. Epist. 1.

Virtus est vitium fugere, & sapientia prima
Stultitia caruisse.

A 5